Тема броја

ПРАВОСЛАВЉЕ И ОДНОСИ РУСИЈЕ И СРБИЈЕ У УСЛОВИМА САВРЕМЕНОГ ГЛОБАЛИЗМА: КРАТКА ПРЕДИСТОРИЈА АНТИРУСКЕ ИДЕЈЕ

Вишестолетни континуитет русофобије

Мењале су се историјске кулисе, мењале су се личности које су биле главни протагонисти, мењали су се ресурси који су били у фокусу, али су идеолошки, геополитички, геоекономски и управљачки разлози за „устремљеност Запада на православну цивилизацију" остали исти. Како је Западна Европа губила свест о важности савеза са Русијом, тако је бивала све мање европска. Доцније ће убедити себе да је успела од провалије да начини раскошан дом

Пише: мр Дејан Мировић

Немачки часопис „Шпигл" је назвао Наполеона Бонапарту „модернизатором" и „ујединитељем Европе". Наполеон је представљен као наводни претеча данашње

Европске уније:

„Наполеон је сам себе видео у улози оснивача новог европског поретка. Између Париза, Рима и Хамбурга, говорио је, нема великих разлика. Желео је да уједини континент у једну заједницу држава, један јединствени простор, са једнаким правима, једним европским судом, заједничком валутом, слободним прометом роба и услуга. 'Сваки путник', говорио је цар, 'треба да се у Европи осећа као код куће, где год боравио.' Наполеон је са мачем у једној и законом у другој руци био претеча модерне Европе, оцењује Тулар, који је у једном излагању недавно закључио чак и следеће: 'Да, Наполеон је био отац Европе!'... Овај непролазни сјај Наполеонов", закључује „Шпигл", „представља Наполеона у позитивном светлу као првог реформатора на нашем континенту. Тачније, Бонапарта је био први глобалиста."[1]

Са друге стране, западни извори често прећуткују да је Наполеонова политика донела страховита разарања и смрт стотина хиљада људи (око 560.000 погинулих и 2.000.000 рањених)[2] од Португала до Русије. На пример: „У Европи је Бонапарта поступао безобзирно. Северну Италију је сматрао својим доменом. Када је 1802. изабран за председника Италијанске Републике (раније Цисалпијске), практички је анектирао Ђенову и Луку, острво Елбу, Пијемонт и Парму. У јесен исте године интервенисао је у Швајцарској, наметнуо јој свој устав и савез са Француском. Холандију је задржао под окупацијом упркос Амијенском уговору. У Немачкој се секуларизација црквених поседа изводила под контролом Француске... Наполеон је једино обезбеђивао своју војску оружјем и муницијом. Све се остало набављало на терену. Рат се хранио ратом. Било је остављено командантима корпуса да се снабдевају како знају у земљама кроз које су пролазили... Под изговором да жели да обезбеди комуникације за потребе снага генерала Жиноа у операцијама против Португалије, Наполеон у новембру упада у Шпанију... На превару Наполеон је довео у Бајон старелог шпанског краља Карлоса IV (Carlos) и престолонаследника Фернандоа VII, и 5. маја приморао их да се одрекну шпанске круне. На шпански престо доводи свог брата Жозефа (Joseph Bonaparte), до тада напуљског краља, а на напуљски престо свог зета Мираа... Још пре бајонских одлука, Шпанци су у Мадриду 2. априла 1808. дигли устанак против Француза, који је Мираа угушио у крви. Но, устанак се брзо проширио на остале делове Шпаније... Наполеона је устанак изненадио, али га није узнемирио... лично руководи репресијом, непосредно издаје наређења бригадама и батаљонима... "[3]

Наполеонова глобалистичка политика такође доноси смрт и разарања и на Балкану. На пример, Французи заједно са Турцима нападају на удружену војску светог Петра Цетињског и руске трупе у Далмацији и Боки Которској, а француски официри обучавају турске снаге које нападају Карађорђеву Србију (њој са друге стране помажу руске снаге).

Наводни „реформатор” и „модернизатор” Наполеон поново уводи и ропство 1802. године.

Ипак, када је мултинационална Бонапартина Велика армија (састављена од 20-так нација — на пример, Прусија је морала да обезбеди 20.000 људи, Аустрија 34.000 итд.)[4] кренула на православну Русију 1812. године, глобалистички Наполеонов пројекат је био коначно уништен. Руски народ, држава и војска, (предвођени Александром I, Кутузовим и Багаратионом), и уопште православна цивилизација, однели су победу над првим глобалистом у историји.

Од тада, па до данашњих дана, траје идеолошки, војни и културни сукоб између глобалиста и православне цивилизације.

XIX ВЕК — НАСТАВАК СУКОБА

Центар светског глобализма се мењао током времена, прелазећи из једне европске престонице у другу. (Некада је он чак био подељен и на више престоница у различитим европским државама.) Касније ће центар глобализма дефинитивно прећи у САД. Методе које су користили глобалисти такође су се мењале временом, али циљеви су остали исти – глобална хегемонија, пљачкање сиромашних земаља и уништење једине праве препреке која је стајала на путу остваривања ових циљева, православне цивилизације, односно најпре Русије као њеног предводника.

У време Кримског рата, финансијски глобализам је био захватио скоро целу Европу, Британију, Француску, Аустрију, чак и Ватикан. Нил Фергусон пише: „Тако су, до краја педесетих, Ротшилди повратили свој положај најугледнијих зајмодаваца европским

владама. Британија, Француска, Турска, Аустрија и Пруска — сви су издавали обвезнице преко једне или више Кућа Ротшилд. Списак земаља ту се не завршава. Други важни клијенти из тог периода били су Белгија... и Хесен-Насау, на чије је финансије Франкфуртска кућа имала мање-више монопол, и папска држава". Фергусон пише да је ипак постојао изузетак у овом правилу „финансијске доминације", а то је била Русија коју су Ротшилди „избегавали из очитих разлога".[5]

У том политичко-економском контексту треба посматрати и тадашње изјаве глобалисте и банкара Џејмса Ротшилда, али и поновно удруживање мултинационалних снага против православне Русије: „... Када су Француска и Британија поставиле ултиматум Русији да се повуче из подунавских кнежевина, Џејмс је, природно, очекивао позив из министарства финансија. Четвртог марта 1854. рекао је брату принца Алберта, Ернесту II, војводи од Саксен-Корбурга и Готе, да је 'за рат против Русије било која количина новца заповест и да ће обезбедити колико је год милиона потребно'... Ротшилди су позајмили новац још једној зарађеној страни, Турској... Када је Турцима 1855. године затребало још новца, Ротшилди су били спремни... Аустрија у Кримском рату није испалила ниједан метак. Међутим, морала је да изврши озбиљне војне припреме, макар ради подршке својој грубој дипломатској комуникацији са Русијом око подунавских кнежевина; а због крхкости њеног финансијског и монетарног система 1848-1849. године, последица је била отприлике иста какву је прави рат имао за економију Француске (ако не и већа)..."[6]

Дакле, глобални банкари су стајали иза антируске коалиције створене за време Кримског рата. Овај нови велики напад глобалиста (40-так година после Наполеоновог) уздрмао је Русију и православну цивилизацију. Све тада значајне земље света су се ујединиле против Русије, неке војно, као Француска, Британија, Турска и краљевина Сардинија (Пијемонт), а неке су се ангажовале дипломатски, као Аустрија, користећи и војне активности на граници рата које су имале за циљ да додатно исцрпе руске војне и државне ресурсе. (Треба истаћи да САД нису тада представљале значајну глобалну силу, јер су имале велике унутрашње проблеме, који ће нешто касније кулминирати грађанским ратом 1861-1865, а унутрашња нестабилност је била тада и у Кини, која је фактички била полуколонија глобалиста у то време.)

Ипак, Русија није била сломљена након Кримског рата, а питање је како би се завршио и сам рат да цар Николај I није умро у време трајања сукоба. Доказ за ову тврдњу је и релативно брзи опоравак Русије након Кримског рата под стрпљивим и мудрим вођством Александра II, који је већ почетком 70-тих година XIX века повратио Русији статус велике силе.

По систему спојених судова, овај опоравак православне Русије је довео и до међународног признања и добијања независности православно-српских држава на Балкану, Србије и Црне Горе. Велики Лав Николајевич Толстој је у „Ани Карењиној" писао о том времену: „Међу људима којима је припадао Сергеј Иванович у то се доба ни о чему другом није говорило ни писало него о словенском питању и српском рату. Све оно што обично ради докона гомила убијајући време, радило се сада у корист Словена. Плесови, концерти, ручкови, здравице, накити дама, пиво, крчме — све је сведочило о симпатијама према Словенима. Видео је да је ту било много лакомислености и много чега смешног; али је видео и признавао истински ентузијазам који је био у непрекидном порасту, а сједињавао је у једно све друштвене сталеже те човек није могао да се не саосећа с њиме. Покољ истовераца и браће Словена изазвао је жалост за оне који пате и негодовање према угњетачима. А јунаштво Срба и Црногораца, који су се борили за нешто велико, у целом је народу родило жељу да својој браћи помогне не само речима него и делима."

Дакле, сукоб између глобалиста и православне Русије се наставио кроз цели XIX век. Његове последице је осећао и српски народ на Балкану. Када је Русија успевала да се одбрани од напада глобалиста, побољшавао се положај православних Срба на Балкану. Али и када је Русија била у тешкој ситуацији, аутоматски се погоршавао и положај Срба.

XX ВЕК — ФОРМАЛНЕ ПРОМЕНЕ И НАСТАВАК АГРЕСИЈЕ

Један век касније, након велике победе у Отаџбинском рату против нацистичке Немачке (под командом Жукова, Рокосовског, Коњева и других великих војсковођа), Русија се поново суочава са удруженим глобализмом. Под маском борбе против тоталитаризма, наводно из алтруистичких побуда, са Запада се покреће још један обрачун са православном цивилизацијом. Суштину овог на изглед идеолошког сукоба је прозрео велики француски државник и антиглобалиста Шарл де Гол. Он је знао да је тоталитаризам у Русији само привремена појава, чији је основни циљ био да припреми, индустријски и војно, одбрану Русије од напада глобалиста са Запада. Такође, јасно је, да није било ових индустријских и војних припрема, Русија би несумњиво поклекла пред нападом немачке ратне машинерије. Де Гол је знао и да кичму и основу СССР-а чини

словенска и православна Русија. Зато је он СССР посматрао као „једну велику словенску силу" и говорио о „вечној Русији". „Совјети су тамо само тренутно. А Велика Русија увек остаје."[7] „Совјетски комунизам је остварио много", сматрао је де Гол. „Добио је рат, централизовао је и индустријализовао земљу. То је учинила Русија пре него комунизам. Русија ће покопати комунизам... Њој комунизам више није потребан, јер је постигла своје циљеве. Она има снажну индустрију, она је постала велика сила... Загребавши мало, мислите да ћете наићи на Карла Маркса и на Лењина. Али не! Открићете Гогоља и Тараса Буљбу... Постоји тенденција да се брка режим и нација... Режими се мењају а државе остају." [8]

Де Голове речи потврђују и статистички подаци. По попису из 1970, Руси су чинили 54 посто становника СССР-а, Украјинци 18 посто, а Белоруси 5 посто. Око 77 посто становника СССР-а су били Словени, а најбројнија вера је била православна.[9]

Зато је и разумљиво позивање на руску националну историју од стране политичког и војног руководства СССР-а. На пример, после уништења јапанских елитних трупа у Манџурији 1945. године (за само 15 дана) из Москве је поручено: „Пораз руских трупа 1905. дубоко се урезао у памћење нашег народа. Сећања на тадашња понижења висила су као таман облак изнад нашег народа. Он је живео у очекивању дана када ће Јапан бити потучен а облак разгнан. Четрдесет година смо ми, људи старије генерације, чекали овај дан. Сада је тај дан дошао..."[10]

За време рата против нациста 1941. године, московски медији су поручили Немцима да се кључеви Берлина налазе у Русији, у рукама славних потомака војника који су победили Фридриха Другог, а вође у Кремљу су храбрили војску и народ подсећањем на Суворова, Кутузова и Александра Невског.

Истовремено су побољшани и односи са православном црквом, а свештеници су јавно позивали на одбрану отаџбине од напада нациста. Нешто касније су враћене и ознаке из времена царске војске. Западни извори примећују ову појаву: „Позивао је не на одбрану комунизма већ отаџбине и као примере истицао руске славне ратнике из прошлости — Александра Невског, Димитрија Донског, Суворова, Кутузова. Придобио је и помоћ дуго времена прогоњене (и традиционално националистичке) Православне цркве, тако што је одобрио поновно оснивање Патријаршије (1943) и отварање цркава."[11]

Има још примера за ову синтезу. При крају рата, операција која је имала за циљ да зада

одлучујући војни удар нацистичкој Немачкој названа је по Багаритиону.

Маршал Георги Жуков је писао о паради победе у у Москви 1945: „Морам да признам, срце ми је убрзано куцало... одјекнули су снажни и свечани звуци Глинкине мелодије 'Слави се', толико драги свакој руској души."[12]

Дакле, није се радило о краткотрајном процесу који је имао за циљ да мобилише руски народ да победи у рату како то злонамерно покушавају да прикажу поједини западни извори. Рат је био одлучен већ 1943. после победе код Стаљинграда. Историја је показала да је управо тоталитарни систем био краткотрајна појава, која је имала само један циљ: припрему земље за одбрану. Трајне су биле православна цивилизација и руска национална свест. Зато глобалисти након 1945. и пораза Хитлера (чији су долазак на власт омогућили управо глобалисти са Запада политичким и економским путем)[13] кре ћу у још један обрачун са православном цивилизацијом.

АТОМСКА ПРЕТЊА — ПЕРИОД ОДЛУКЕ

Тај период је био можда и најкритичнији за опстанак православне цивилизације у целини. Глобалисти су имали огромну предност у својим рукама, атомско оружје. Са друге стране, Русија, као предводница Словена, била је исцрпљена четворогодишњим ратом и разарањима од стране нациста који су били стигли до предграђа Москве. Ипак, она је одбила да се укључи у глобалистичко-лихварски систем који је настао у Бретон-Вудсу у јуну 1944. године, то јест одбила је да узима такозване кредите ММФ-а и Светске банке који су уништавали привреде зајмопримаоца. Тај пример су следили и источноевропски и други савезници Русије: „СССР је учествовао на конференцији у Бретон-Вудсу, али није ратификовао споразум. Пољска је, незадовољна третманом, напустила Банку 1950, а Чехословачка 1953. Куба је прекинула чланство у Банци 1960. године.[14] По свој прилици, то је био један од главних разлога за нови насртај глобалиста на Русију и православно словенство у целини.

Године 1948, у октобру, глобалиста Винстон Черчил држи говор у коме се залаже за напад атомским оружјем на Русију, правдајући то лицемерним „алтруистичким” и „хришћанским” разлозима: „Поставља се питање: шта ће се десити када они добију атомску бомбу и када их прикупе велики број. Шта ће се тада десити, можете сами оценити по свему што се сада збива. Ако овакве ствари чине још у слабости, шта ће тек радити када им крене набоље? Ако сада могу из месеца у месец узнемиравати и мучити свет, уздајући се у наше хришћанске и алтруистичке инхибиције да нећемо против њих искористити ову чудну нову моћ, шта ће тек чинити кад буду и сами располагали великим количинама атомских бомби?... Нико при здравој памети не може веровати да имамо на располагању бесконачно много времена. Ствари морамо зауставити и доћи до коначног решења. Не бисмо смели бити неспособни и овако несмотрено трчкарати чекајући да се нешто деси, а под тим мислим — чекајући да се нешто лоше деси по нас. Много је већа вероватноћа да ће западне земље постићи трајну нагодбу, без проливања крви, ако своје захтеве формулишу још док само оне имају атомску моћ и пре него што је стекну руски комунисти”[15] Нил Фергусон пише о односима Ротшилда и Черчила након другог светског рата, то јест о везама „банке са Винстоном Черчилом — везама ојачаним чињеницом да је његов лични секретар био брат Дејвида Ковила Џок”.
[16]

Глобалисти у САД су такође размишљали о нападу атомским оружјем на Русију. Амерички историчар Џон Л. Гледис пише: „Труману и његовим саветницима одиста је пало на памет да ће демонстрација ефикасности атомске бомбе импресионирати, а можда чак и заплашити Совјетски Савез. Имајући у виду њихове већ тада затегнуте односе са Москвом, било би необично да таквих размишљања није било... Здружени штаб оружаних снага је закратко размишљао, непосредно после Хирошиме и Нагасакија, да би војне акције могле обезбедити трајни атомски монопол... ’Можда би било добро да задамо први ударац’, признао је септембра 1945. године генерал Џорџ А. Линкон, планер у Пентагону...”[17]

Гледис пише и да је Черчил предложио у априлу 1948. године да се постави ултиматум Москви: или напуштање Берлина и Источне Немачке, или уништење руских градова атомским оружјем. Његове идеје је подржао и наводни хуманиста, британски филозоф Бертранд Расел, који се залагао за употребу „било које врсте притиска која би била потребна... (да би) се добила руска сагласност”.

Труман је током блокаде Берлина, крајем лета исте године (1948), одобрио провокативни распоред бомбардера Б-29 у британским базама.[18]

Дакле, однос снага је био веома неповољан по Русију. Чинило се да глобалисти нису били никад ближе својим глобалним циљевима — планетарној хегемонији и уништењу Русије као јединог озбиљног противника.

У том контексту треба и посматрати тадашње догађаје у Југославији. Антисрпски и антиправославни тријумфират Јосип Броз — Едвард Кардељ — Моше Пијаде успева, први пут у историји, да одвоји православне Србе са Балкана од Русије. Користећи очигледан монопол Запада у атомском оружју и исцрпљеност Русије Другим светским ратом, те манипулишући дугом традицијом српске независности, они су се прво обрачунали са русофилима српског порекла у Југославији, а затим су се окренули ка Западу. Тај прогон се неминовно пренео и на верску сферу.

На пример, др Радимила Радић пише: „Непосредно после Другог светског рата успостављене су покидане везе између православних цркава у Источној Европи, на шта су државни органи у СССР-у, Бугарској, Румунији и Југославији гледали врло благонаклоно. Српска православна црква и Румунска православна црква уз помоћ државних органа ове две земље обновиле су 1947. канонске везе прекинуте 1944. Бугарски егзарх Стефан нудио се патријарху Гаврилу да посети Српску православну цркву током 1947. године, а маршал Тито је лично одобрио ову посету сматрајући тај контакт пожељним, 'у циљу сарадње за добро свих братских земаља'. У периоду од 1945. до 1948, изгледало је да ће бити оформљен 'Православни фронт' под руским вођством, који ће ујединити све православне цркве против Запада... Положај Руске православне цркве знатно се побољшао током и нарочито по завршетку Другог светског рата, јер се РПЦ показала изузетно корисном у обезбеђивању лојалности домаћег становништва и подршке и поштовања светске јавности. РПЦ није никада порекла, службено и категорички, да у СССР-у постоји пуна слобода савести. Заузврат, црква је добила ограничену могућност да делује унутар државе. Сабору за избор патријарха, одржаном 1945. у Москви, присуствовали су готово сви представници аутокефалних цркава, а непосредно потом, у периоду 1945-1947, делегације РПЦ обишле су Бугарску, Румунију, Југославију, Мађарску, Чехословачку и многе друге земље. Примане су и узвратне посете. Један од епископа СПЦ, који је пратио руску црквену делегацију током боравка у Београду, изјавио је да међу свим нацијама које заступају православну веру, само руска нација може стати на чело свих православних цркава... Крајем 1946. у Београду је на Свесловенском конгресу боравила бројна руска делегација, на челу са митрополитом крутицким Николајем, који је поручио да носи благослов Руске цркве уједињењу свих Словена... Патријарх руски Алексеј планирао је да у току 1947. сазове у Москви пансловенски конгрес, којем је требало да присуствују представници свих источних православних цркава... Наредне године, поводом прославе аутокефалности РПЦ, конгрес је ипак одржан... Кључне теме о којима се расправљало тицале су се односа Ватикана према православљу и ставу према екуменском покрету... У то време

дошло је до сукоба Југославије са Коминформом, па колико су државни органи у Југославији до 1948. сматрали везе СПЦ са осталим православним црквама у Источној Европи пожељним, толико су оне после Резолуције Информбироа биле отежане и строго контролисане...”[19]

Интересантно је да су и политичке вође у Москви у то време размишљале на сличан начин о јединству Словена.. Титоисти и каснијем проамеричком дисиденту Миловану Ђиласу је поручено приликом једног састанка у Кремљу: „Ако Словени буду удружени и солидарни — нико, убудуће, неће ни прстом маћи против њих. Ни прстом.”[20]

ХРАБРОСТ

Ипак, менталитет руског народа, укорењен у православној цивилизацији, изражен посебно у његовој тежњи за правдом и самосталним одлучивањем, без мешања страних тутора, дао је снагу целој тадашњој држави. Страховита разарања Хирошиме и Нагасакија, која су застрашила и једну такву ратничку нацију као што је била јапанска, нису уплашила Русију и Русе. Држава и народ који су успели да истрпе дотад у историји невиђена разарања од стране Хитлерове нацистичке ратне машинерије, и да га након тога савладају, биле су спремне за још један страшни сукоб зарад очувања својег националног суверенитета. У овој игри нерава, Москва је поново однела победу.

На пример, амерички историчар Џон Л. Гледис и дипломата Хенри Кисинџер наводе изјаве тадашњег политичког руководства Русије које су одвратиле глобалисте од атомског напада. Године 1946: „Атомске бомбе су створене да застраше оне који имају слабе нерве”, „оне не могу да одлуче о исходу рата”. Тадашњи министар иностраних послова је иронично наздрављао на састанку са Американцима 1945. године у Лондону: „У здравље атомске бомбе!” А маршал авијације Константин Вершињин је писао: „Ратни хушкачи преко сваке мере надувавају улогу ратног ваздухопловства... (рачунајући) да ће се народ у Совјетском Савезу и земљама народне демократије уплашити од такозваног ’атомског’ рата или рата који се води ’притиском на дугме’.”[21]

Глобалисти (у свом, у основи, трговачком начину размишљања) нису могли да издрже ни минимални ризик руског конвенционалног противудара и одустали су, како сами кажу, од „покоравања Русије". Њихова дотад најбоља шанса за остваривање светске доминације је пропуштена: „Чак и само ваздухопловство је 1949. године закључило да разарање седамдесетак совјетских градова не би, 'per se, довело до капитулације...'. У међувремену, 'способност совјетских оружаних снага да брзо напредују у правцу Западне Европе, Средњег Истока, па чак и Далеког Истока, не би била озбиљно смањена'. Чак ако би се победило, шта онда? 'Покорити Русе је једна ствар', истицао је секретар за одбрану Џејмс Форестал, 'а шта с њима урадити после је сасвим друга'... Показало се да је Молотов постао мање, а не више, спреман за договор на првој послератној конференцији министара иностраних послова која је одржана у Лондону септембра 1945. То је уздрмало самопоуздање оних који су се надали да ће бомба постати новија варијанта 'великог штапа' Теодора Рузвелта."[22]

Када је Русија 1949. године добила своју атомску бомбу, глобалисти су изгубили и оно мало самопоуздања које им је преостало након разматрања последица превентивног нуклеарног напада на Русију.

ПРАВОСЛАВЉЕ И ОДНОСИ РУСИЈЕ И СРБИЈЕ У УСЛОВИМА САВРЕМЕНОГ ГЛОБАЛИЗМА: УСПОН НА ВРХ, РАСПАД, ОБНОВА

Отварање новог цивилизацијског циклуса

Модерни свет, устројен по формули униполарног глобализма, са границама одрживог раста одавно остављеним иза себе, има судбинску потребу за отварањем спасоносних алтернатива. Православна словенска цивилизација располаже свим потребним претпоставкама — духовним, идеолошким, геополитичким, геоекономским, културним, демографским, технолошким — да свету пружи управо такву алтернативу

Сукоб између православне цивилизације и глобалиста се тако наставио и другој половини XX века. Формално је он називан „хладни рат", али, фактички и историјски гледано, он је био само наставак онога процеса који је трајао већ 150 година. Александар Зиновјев пише: „О томе је скоро сасвим отворено речено у Закону о поробљеним народима који је Конгрес САД донео 1959. У њему се директно говорило о борби против руског империјализма, и то на територији историјске државе Русије која је у свом последњем облику постојала као Совјетски Савез. Речју, циљали су у комунизам, а убијали Русију."[23]

Један од водећих глобалиста, амерички дипломата и политичар Хенри Кисинџер[24] отворено жали што је пропуштена прилика за глобалну доминацију из времена нуклеарног монопола: „Совјетски Савез је био исцрпљен четворогодишњим ратом у којем је погинуло преко 20 милиона људи. Ми смо имали монопол на атомско оружје и још двадесетак година након рата били смо много супериорнији у нуклеарном наоружању. Никад нисмо били релативно моћнији него на почетку раздобља које је ускоро прозвано 'хладним ратом'... Неизбежно се дошло до тога да технологија омогући Кремљу да нас изложи одређеним ризицима.. Наш војни и дипломатски положај никад није био тако повољан као у самом почетку политике обуздавања, крајем четрдесетих година XX века. То је било време за покретање озбиљних расправа о будућности Европе. Ипак, пропустили смо своју прилику... И као што је често бивало, то је најбоље схватио Винстон Черчил. У свом толико занемариваном говору, у октобру 1948. године..."
[25]

Кисинџер анализира и догађаје у последњих 200 година, посредно означавајући

„главног кривца" за то што глобалисти нису успели да савладају православну цивилизацију: „... Мистични и националистички облик хришћанске религије, руско православље, држава и црква које су подстицале руски захтев за престижом и ширењем легитимитета... У руском уму векови жртве претворили су се у мисију, делимично у корист безбедности, делимично у служби прокламованог супериорног руског морала."

Кисинџер запажа и повезаност православних народа на Балкану са Русијом: „Русија је прогласила зону посебног утицаја на Балкану, где је заступала и панславизам и право на заштиту православног хришћанства... "[26]

Ипак, у другој половини XX века, 70-тих и 80-тих година, СССР долази у сличну позицију као царска Русија пред Кримски рат. Појединачно је најјача држава на свету (посебно после дебакла САД у Вијетнаму и нафтног шока изазваног Јон-Кипурским ратом 1973. године), али се против Москве постепено ствара коалиција свих светских сила. Прво неадекватна политика Хрушчова доводи до губљења Кине, а Брежњев својом спољном политиком, слично као и Николај I, омогућава глобалистима да створе велику антируску коалицију. У Кримском рату су је сачињавале В. Британија, Француска, краљевина Сардинија (Пијемонт), Аустрија и Турска, као тада најача муслиманска земља, а у Хладном рату су то биле САД (наследник В. Британије у много чему), Западна Немачка, Француска, Саудијска Арабија, као најмоћнија муслиманска земља, и две нове силе: Јапан и Кина. Русија се могла изборити са сваком од њих појединачно, и савладати их као што је то успевала да учини избалансираном политиком из 1812. и 1941. године, спречивши удруживање свих сила против Москве. Владари из 1812. и 1941. су знали да је коалиција свих сила против Русије била велики проблем.

Западни извори су још 70-тих уочили ову пренапрегнутост СССР-а и његову неповољну спољнополитичку позицију: „Ова питања су вероватно већ шездесетих година била постављана у Москви, али одговор ни на једно од њих није био пронађен. Све до 1972. она су могла да се заснивају на претпоставци да само Совјетски Савез треба да одлучи да ли ће затражити помирење са САД-ом: подразумевало се да Сједињене Државе нису у добрим односима са Кином. Ова претпоставка је после 1972. постала неодржива. Совјетски Савез више није могао да бира између САД и Кине, јер је Кина била његов непомирљиви непријатељ. Међутим, Сједињене Државе су могле да бирају између Совјетског Савеза и Кине, као и да користе једне против других. На Далеком Истоку у игри чак више није била само Кина: Јапан је такође постајао велесила. Совјетска политика у Европи није могла да буде агресивна, ако је ситуација на Далеком Истоку била тако нестабилна."[26] Амерички историчар Џон Л. Гледис пише о „неуобичајеној пренапрегнутости" СССР-а у задњим периоду хладног рата (Гледис Џ. Р. „Хладни рат", „Клио", Београд, 2003, стр. 425).

На пример, руске трупе су за време Брежњева у огромном броју биле на граници са Кином, Руси су били присутни у Анголи, Куби, Блиском истоку, производило се и до 300 интерконтиненталних нуклеарних ракета годишње(године 1966. СССР је имао 250 оперативних интерконтиненталних балистичких ракета, а године 1968. 900 ракета (према — Кисинџер Х.: „Мемоари”, књига 1, ВАП „Младост”, Загреб, 1981, стр. 569). Кисинџер додаје: „До 1971. године Совјети су нас су нас достигли — и наставили су јачати своју моћ.”

Године 1979. је почео и рат у Авганистану а почетком 80-тих су лихварски западни кредити изазвали социјални бунт у Пољској, који је уз помоћ примитивне демагогије Леха Валенсе и проамеричке политике Јована Павла 2, усмерен на супротну страну, против Русије. Економска помоћ Пољској и гомилање трупа на њеној граници(око 20 дивизија) су додатно изнуриле СССР, који је вукао дефицит у својим финансијама још од прве половине 70-тих. (Владимир Крјучков задњи шеф КГБ је навео је у једном интервју из 1995. године да је СССР разним међународним комунистичким партијама, само у периоду од 1981. до 1991. године доставио око 200 милиона тадашњих долара, такође он правилно процењује да је такозвани ракетни штит у том периоду био само покушај блефирања са Запада)У Пољској је већ од 1970-1976. дошло до кризе због цена хране, у јулу 1980. је дошло до новог скока цена хране који је извео 100. 000 људи на улице у Гдањску, у читавој земљи настају велике тензије које кулминирају ванредним стањем 1981 године www.cnn.cold.war — о каквој се скоро генијалној манипулацији глобалиста радило говоре и подаци о десетоструком смањивању чланства „Солидарности” у савременом добу и захтевима ЕУ да се затвори бродоградилиште у Гдањску).

РАСПАД СССР-а

У оваквој неповољној спољнополитичкој ситуацији и на врхунцу хладног рата 1982. године, слично као и у време Кримског рата када је умро цар Николај I, умире Леонид Брежњев, владар који је био на челу државе скоро две деценије. Овакав догађај увек доводи до одређених унутрашњих нестабилности, у вези са сменом власти, што се само

продужава после кратке владавине Јурија Андропова[28] и његовог наследника, који је такође владао веома кратко.

На чело државе 1985. године долази Горбачов. Осим своје релативне младости у односу на своје претходнике, он није имао ни један други квалитет који би га препоручио за тако високу функцију. Штавише, он тешко да би изашао на крај и са много мањим проблемом од онога у којем се тада налазио СССР. Глобалисти су тада правилно проценили да је време за одлучујући ударац. У садејству са Саудијском Арабијом,[29] изазивају пад цена нафте на светском тржишту, и тако погађају „мотор" руске привреде. (Ову констатацију о паду цена нафте као кључном ударцу за совјетску привреду је изнео и Јегор Гајдар: „Када су рапидно пале цене нафте у периоду 1985-1986, судбина СССР-а је била решена." Не схватајући одакле му прети опасност, Горбачов „гаси ватру бензином" и почиње да узима западне лихварске кредите. Рој Медведев пише: „Смањене цена нафте почетком 80-тих година олакшало је положај САД и земаља Западне Европе, али је погоршало економску ситуацију у Совјетском Савезу, где су једини извор за развој војне индустрије били нафтни долари. Перестројка и ново мишљење су у значајној мери били стимулисани управо за земљу неповољном ситуацијом. Смањене спољних и унутрашњих војно-политичких обавеза совјетске државе одвијало се спорије од смањена прилива у њен буџет... Тешко је чак разумети како се то догодило, али само за три године, које су претходиле распаду СССР, наша земља је од западних земаља узела у зајам више од 50 милијарди долара... Новембра 1991. године спољни дуг Совјетског Савеза је био већи од 80 милијарди долара."
[30]

Осећајући да је СССР озбиљно уздрман, глобалисти на Горбачовљеву испружену руку помирења реагују испоруком „стингера" терористима–муџахединима у Авганистану, међу којима је био и њихов тадашњи пулен у борби против Русије, Бин Ладен. Спољни дуг СССР и лихварски кредити уништавају привреду, а глобалисти након тога односе победу и разарају СССР, у „највећој геополитичкој катастрофи XX века", како ју је правилно касније назвао Владимир Путин.[31]

ПОВЕЗАНОСТ — РАСПАД СФРЈ

Самим тим, судбина српског народа на Балкану је била унапред одређена. Антисрпски, антиправославни, али и антируски режим Јосипа Броза и његових сарадника припремио је „позорницу" за нову катастрофу српског народа на Балкану.

Након погрома русофила 1948. године,[32] изведеног уз помоћ Запада (мада титоистички тотални режим није ни помишљао да уведе вишестраначки систем), он је само наставио превентивно да се обрачунава са српским народом, увиђајући да би традиционална повезаност између православних Срба и Руса, кад тад, поново представљала нову опасност за њега. У том контексту су измишљане нове нације у српском националном корпусу, нове покрајине на територији Србије и нове цркве у у оквиру СПЦ-а. Тако су и створени проблеми који ће 90-тих запалити Балкан, пре свега криза на Косову и Метохији и у Босни.

Да би ситуација била још тежа, авантуристичко-мегаломански режим титоиста, улази од 1961. године и у сукоб са САД, због подршке несврстаним арапским земљама у сукобу против америчког приоритетног савезника - Израела. Од тада, Вашингтон не шаље више донације титоистичком режиму, већ му „допушта" да узима лихварске кредите ММФ-а и Светске банке који ће убрзо смрвити економију Југославије. Услед тога, крајем 60-тих почињу и први озбиљни јавни међунационални сукоби у Југославији, демонстрације на Косову и Метохији 1968. године, Масовни покрет хрватских националиста 1971, напади хрватских нациста-усташа на југословенска дипломатска представништва и упади ових терориста унутар СФРЈ. Коначно, почетком 80-тих долази на ред отплата огромног спољног дуга из титоистичког времена. Југославија је већ тад била економски мртва, у политичком животу је одржавано још само постојање СССР-а који не би дозволио насилно растурање СФРЈ почетком 80-тих.

Дешавају се и неке позитивне промене. Након скоро 50 година прогона српских патриота од стране титоиста, нова генерација српских политичара покушава да поправи положај српског народа на Балкану. Међутим, налету глобалиста, који су започели насилно растурање СФРЈ, а затим и државе коју су формирале Србија и Црна Гора (СРЈ), они нису могли да се супротставе без јаке православне Русије.

XXI ВЕК — ОБНОВА

Током 90-тих и Русија је била у великим проблемима, и њој је претио даљи распад услед политике глобалиста. Чинило се тада да су глобалисти пред остварењем свог циља коме су тежили још од Наполеоновог похода.

Ипак, завршетак Хладног рата није имао сличности са Кримским ратом само по томе што су се главне силе света ујединиле против СССР-а, то јест Русије. Постојала је још једна сличност. Русија је била поражена, али не и сломљена. Глобалисти нису успели ни 1856. године ни 1991. године да заувек елеминишу Русију као противника. Унутрашњи проблеми су били велики, али потпуно уништење је спречено захваљујући управо ономе што је било мана у претходном периоду. Хиперпродукција нуклеарног наоружања за време Брежњева је оставила новој Русији велике залихе које су спречавале отворену окупацију. Глобалиста Хенри Кисиинџер пише о томе: „Њене велике залихе нуклеарног оружја, иако технолошки мање корисне за офанзивне операције, а можда управо и због тога, пружају безбедну мрежу од наполеоновских и хитлеровских планова на њену територију."[33] Овај нуклеарни штит је онемогућио остварење планова глобалиста, које они у својој самоуверености током 90-тих нису ни крили. На пример, за разлику од неких јавно опрезнијих глобалиста, Збигњев Бжежински своју антируску и антиправославну хистерију није могао ни да сакрије. Он прижељкује у другој половини 90-тих „лабаву конфедеративну Русију - састављену од европске Русије, сибирске Русије и далекоисточне Републике", јер, наводно, „губљење територија није кључни руски проблем" [34]. Такође, Бжежински, као и други глобалисти, анализира православну цивилизацију и идеју, која очигледно омета стварање глобалне хегемоније. То је за њега „особена мистична руска идеја" или „евроазијастички мистични нагласак на специфичну духовну и мисионарску улогу руског народа у огромним пространствима Евроазије, тврдећи при томе да Русија већ има јединствену културну вокацију и специфичну географску базу за улогу глобалног лидера". „Она је такође била и држава која себе смишљено не схвата као чисти национални инструмент, у западноевропској традицији, већ се поставља као извршилац особене супранационалне мисије, при чему је 'руска идеја' одређивана у религиозним, геополитичким и идеолошким терминима." Бжежински зна да то „такође укључује и Византију и њене руске православне наследнике". [35]

Затим, у својој тадашњој самоуверености и површној убеђености да су глобалисти пред коначном победом, Бжежински нехотице открива још неке приоритете његових

глобалистичких истомишљеника и пријатеља (или ментора?) из САД: „Украјина, нови али важан простор на евроазијској шаховској табли, представља геополитички стожер... Русија без Украјине више није европска империја... Међутим, уколико би Москва повратила контролу над Украјином, са њених 52 милиона становника, великим ресурсима, као и њеним приступом Црном мору, Русија би аутоматски поново стекла потребна средства да постане моћна империјална сила, спајајући Европу и Азију. Губитак независности Украјине имао би непосредне последице по средњу Европу..."[36]

Своју, али и оптерећеност свих глобалиста појмовима као што су „империја" или „доминација" и уништењем Русије Бжежински открива и када пише о првом глобалисти Наполеону: „Под Наполеоном Француска је била на ивици да успостави истинску хегемонију над Европом. Она би, да је у томе успела, истовремено задобила и статус доминантне глобалне силе."[37]

На жалост Бжежинског и сличних „мислилаца", као и након Кримског рата, Русија је поново непријатно изненадила глобалисте. Од 2000. године почиње њен опоравак. Један од најинтелигентнијих међу глобалистима, Хенри Кисинџер је одмах уочио овај историјски процес и његову сличност са оним из XIX века: „У контексту руске историје, Путин се најбоље може разумети ако га упоредимо са принцом Александром Горчаковом, који је водио руску спољну политику током 25 година након руског дебакла у Кримском рату 1856. Стрпљива, помирљива политика и избегавање међународних војних криза, омогућили су Горчакову да обнови изоловану и веома ослабљену земљу и доведе је у водећи међународни положај."[38]

Са друге стране, Бжежински није могао да сакрије своју фрустрацију у априлу 2000. године (када је и он схватио да Русија није потпуно поражена, као што се то самоуверено сматрало током 90-тих). Упоредио је тада Путина са Андроповом: "Оба лика имају један заједнички недостатак. Путин је, као и Андропов, присталица величања земље и њене државне спољне политике. То је неприхватљиво. Русија не сме ни да помисли да ће следити пример Француске у време Де Гола... За Русију треба да буде припремљена слична улога као за кемалистичку Турску, која је прихватила лидерство Запада."[39]

Овакве пројекције глобалиста нису се оствариле. Нова демократска Русија се опоравила брже него што је ико очекивао. Консолидација државног апарата, обрачун са прозападним олигарсима, обнова војске и принципијелне спољне политике били су подржани прекидом задуживања државе код глобалистичких зајмодаваца. Рој Медведев пише: „После распада Савеза руководство Руске Федерације је било

заслепљено својим новим положајем и веровало је у брзи успех либералних реформи... Као резултат свега тога, на совјетски спољни дуг, који је са каматама достигао износ од 102 милијарде долара, додат је нови — сада већ руски спољни дуг, који су крајем 1998. године разним методама процењивали на 60 до 71 милијарде долара... Економски раст 2002. године, као и одржавање високих цена нафте на светском тржишту, омогућили су Русији да без знатног напора исплати повериоцима више од 16 милијарди долара. Део дугова је био исплаћен пре рока... Од марта 2000. године до марта 2003. године укупни спољни дуг Русије се смањио до 130 милијарди долара."[40]

Овај позитивни тренд се наставио и у периоду април 2003 - август 2006, када је на основу аранжмана са Париским клубом о превременој отплати, смањен спољни дуг на око 50 милијарди долара.

Колико је ово мала цифра за једну тако велику и богату земљу као што је Русија показује поређење са другим, много мањим земљама из бившег источног блока, као што су Пољска или Мађарска. Слепо следећи глобалистичку политику, власти ових земаља су довеле своје народе на праг дужничког ропства. На пример, спољни дуг Мађарске је још у јуну 2005. године достигао вртоглавих 76,23 милијарде долара, а спољни дуг Пољске у истом периоду 123,4 милијарде долара. Кемалистичка и прозападно вођена Турска, како је назива Бжежински, у истом периоду дуговала је глобалистима (по основу спољног дуга) 161,8 милијарди долара.[41] Треба истаћи да све те три земље заједно имају мање становника него Русија.

СРБИЈА

Нажалост, док се Русија након 2000. године успешно опорављала од последица Хладног рата и налета глобалиста, у Србији је наступио супротан процес. Деценија притисака, санкција и отворене војне агресије глобалиста, која је кулминирала нападом НАТО пакта на суверену државу СРЈ 1999, изнурила је дух српског народа. Слично као што се десило у Никарагви крајем 80-тих, добар део народа је хтео промену власти, не зато што

је био незадовољан њоме у сфери унутрашње или спољне политике, већ зато што се надао да ће га глобалисти оставити на миру ако дође до промене власти, тј. до доласка структура које Запад није сматрао за „непријатеље". Овакво уверење је било погодна основа за манипулацију. Тако је и дошло до преврата 5. октобра 2000. Убрзо се показало да су сва обећања била лажна, а глобалисти су успели, уз помоћ нових власти, да растуре финансијски систем, војску, али и саму државу православних Срба — СРЈ. Године 2006. је дошло до одвајања Црне Горе под условима које је диктирала ЕУ још 2003, у такозваној Уставној повељи (на пример, око 270.000 црногорских држављана у Србији није имало право гласа на референдуму на коме је одлучило само око 1000. гласова разлике). Поново су активирани и захтеви за одвајање српске покрајине Косово и Метохија.

Политичко и војно руководство из претходног периода је похапшено и испоручено у Хашки трибунал. У овом прогону се ишло толико далеко да су помоћу накарадних и политичких оптужница оптужени и поједини опозициони политичари, као што је био случај са др Војиславом Шешељом почетком 2003. У Трибуналу је већ десетак Срба изгубило живот на разне начине.

Хофбауер, аустријски публициста и професор економије и социјалне историје, описује догађаје у Србији након глобалистичког преврата 2000. године: „Суштински корак у правцу економске колонизације Србије уследио је после булдожер-револуције октобра 2000. Тада је Мирољуб Лабус, кога је баждарио ММФ, координирао тзв. 'кризним штабовима' широм земље који су чистили руководеће кадрове у фабрикама и канцеларијама Милошевићевих присталица..., са приватизацијом која се спроводи на брзину... После три-четири месеца управљања кризних штабова предузећа су потпуно упропашћена и тако да су могла да се продају за мале паре... У мају 2001. савез ДОС је, слично хрватском моделу, спровео распродају целокупне друштвене имовине... У одговарајућем декрету језгровито се истицало да влада сме да прода свако предузеће које се не налази у приватним рукама. Овај процес треба да се оконча до 2007... Амерички гигант у производњи челика 'US-Steel' је откупио највећу и најзначајнију српску челичану у Смедереву. Ова 'куповина' од стране 'US-Steel'-а можда може да се изучава као идеални пример промене својинских односа у ери транзиције. За мизерних 23 милиона долара ова америчка компанија, која већ делује широм Источне Европе (на пример у Кошицама, Словачка), откупила је 2001. фабрику 'Сартид' у Смедереву. Дугови фабрике су, у договору са српском владом, елегантно избрисани из биланских књига, пошто је челичана званично подељена на више делова, тако да је онај 'део' који је купио 'US-Steel' био потпуно ослобођен дугова... Јединствен је начин у источноевропском процесу транзиције на који се одвијала приватизација банкарског система у Србији. Четири највеће банке — 'Београдска банка', 'Југобанка', 'Инвест банка' —државним декретом, једним ударцем, искључене су из саобраћаја. Једноставно, у јануару 2002. ускраћена им је лиценца... У банкарски систем у Србији, од смене режима 2000, умешале су се нове, глобалне банке из иностранства..."[42]

Хофбауер констатује и да је убрзо почело да се мења расположење становништва у Србији: „Више од трећине бирача ставило је крајем децембра 2003. експлицитно јасно до знања да не признаје Хашки трибунал. Напротив: они желе да Слободан Милошевић и Војислав Шешељ као партијски лидери седе у парламенту у Београду. Са таквим Србима се не може правити никаква држава какву замишљају Хавијер Солана или Џорџ Буш."[43]

Нешто касније, 2006, након судско–медицинског убиства Слободана Милошевића у Хашком трибуналу, прозападна агенција CESID је радила анкету о расположењу становништва у Србији. Убедљиво најача је била Српска радикална странка, партија Војислава Шешеља.

ПРАВОСЛАВНА АЛТЕРНАТИВА — ЗАКЉУЧАК

Свет се убрзано мења. Све више озбиљних земаља се не слаже са глобалистичком политиком. Проблем за глобалисте више нису само православна цивилизација и Русија као њен предводник. Многе исламске земље нису више склоне манипулацији глобалиста, која је имала за циљ да их доведе у сукоб са православном цивилизацијом. За то су коришћене кризе на Косову и Метохији, у Босни и Чеченији, где су локалне наводно „муслиманске" снаге (у ствари, прозападне марионете) водиле рат против православних Руса и Срба. Русија је успешно решила овај проблем, не само војним путем, већ и покретањем дијалога са муслиманском цивилизацијом. Тако је избегнута замка глобалиста, која се заснивала на манипулацији о наводном „неизбежном" сукобу између православља и ислама.

На Балкану то није било могуће избећи, јер је НАТО пакт извршио отворену агресију на православне Србе, лажно тврдећи да штити муслимане на Балкану. Истовремено, на Блиском Истоку глобалисти наставили прогоне. На пример, док су САД бомбардовале Србе 1999, на Блиском Истоку спречиле су проглашење палестинске државе које је било

предвиђено за ту годину по одредбама мировног договора закљученог у Ослу 1993.[44] У овим догађајима на Балкану и Блиском Истоку су учествовали исти људи, на пример Медлин Олбрајт или Бил Клинтон. Тако је прављена лажна симетрија.

Глобалистичка политика наилази и на све већи отпор у Латинској Америци. У том контексту треба посматрати и изјаву Ричарда Лугара, председника америчког сенатског Комитета за међународне односе, на енергетском самиту у Вест Лафајету у Индијани, дату у августу 2006: „Непријатељски режими, од Венецуеле и Ирана до Русије, користе испоруке енергије за притисак... Наше економско здравље зависи од снага које се налазе далеко изван границе наше контроле."[45] Лугар је изнео да САД годишње издвајају 320 милијарди долара за нафту из увоза. Он је свестан да вештачки социјални мир у САД зависи од јефтиних цена енергената у тој земљи, и да се потребна количина нафте може обезбедити само из увоза. То је „Ахилова пета" глобалиста.

Глобалисти нису само економски угрожени у савременом свету. Њихова примена двоструких стандарда, лицемерна злоупотреба племените идеје о људским правима, агресије на Ирак и Југославију, срамна мучења у Абу Граибу, гажење свих правних норми у логору Гвантанамо, тровања и убиства Јасера Арафата и Слободана Милошевића, политички процес против др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу, подршка разарању суверене државе Либана, катастрофалне економске последице такозваних „мирних револуција" у Србији, Грузији и Украјини, тајни затвори CIA и многи други догађаји на почетку XXI века су потпуно искомпромитовали и саму глобалну идеологију.

Александар Солжењицин описује овај процес:

„Тачно је и да је садашња западна демократија у озбиљној кризи и још се не назире како ће се она из те кризе извући. Исправан пут за нас био би онај који би подразумевао да никакве моделе не преносимо слепо, без задршке, некритички, и да се, не одступајући од демократских начела, побринемо за физичко и морално благостање нашег народа... Митрополит Кирил је на Десетом народном сабору сасвим тачно истакао да 'остваривање слобода не сме да угрожава постојање Отаџбине нити сме да вређа национална и верска осећања других'. Рекао је и да светиње по вредности ни најмање не заостају за 'људским правима'... Светски сукоб би се пре могао дефинисати као сукоб Трећег света и 'златне милијарде' становништва. То је општеисторијски сукоб између богатих и сиромашних, општељудско незадовољство сиромаштвом. (Саудијска Арабија и сличне земље начелно нису изузетак, будући да оне само користе ту западњачку разобручену секуларност као згодну мету. Та тријумфалистичка секуларност и изазива

највеће негодовање у муслиманским земљама.) Русија се пред нашим очима ослобађа таквог вида секуларности... Теоријом 'сукоба цивилизација' заправо се прикрива суштина: а та суштина је огроман јаз, права провалија између сиромашног и богатог становништва Земљине кугле... Нема никакве сумње у то да садашња власт у Русији спроводи исправну политику мирне коегзистенције са исламом... САД распоређују своје окупационе снаге у једној земљи за другом. Такво је фактичко стање у Босни већ девет година, на Косову и Авганистану по пет година, у Ираку већ три године... Нема битне разлике између акција НАТО-а и појединих акција САД... 'Тотални либерализам', као што сте се веома добро изразили, у светским размерама је сасвим извесно већ потрошен, исцрпљена снага којој истиче рок. Биће замењен неким другим облицима друштвене и државне свести."[46]

Александар Зиновјев је такође писао о глобалистичкој идеологији савременог доба: „Западна идеологија комбинује и уклапа идеје према својим потребама. Једна од тих идеја је да западне вредности и начин живота надмашају остале, иако су за већину народа на планети те вредности погубне... Они ће постојано тврдити да су западне вредности универзалне, примењујући тиме једно од основних начела идеолошког догматизма... Кад слушате западну елиту, све изгледа безазлено, великодушно, све одише поштовањем људске личности. Тим брбљањем она примењују класично правило пропаганде: стварност сакрити речима."[47]

Дакле, православна цивилизација и идеја могу понудити нова решења, јер је глобализам као идеологија искомпромитован. Та решења ће бити у складу са начелима демократије, али и правичности и поштовања принципа међународног права. Почетак тог процеса су свакако закључци са Десетог Сверуског народног сабора, одржаног у Храму Христа Спаситеља у Москви, априла 2006, и Декларација о правима и достојанству човека донета на том скупу.

Сергеј Лавров, министар спољних послова Русије, изјавио је: „Човечанство се још једном нашло на преломној етапи... С једне стране су снаге које траже да се народи одрекну своје историје, културе и духовности. С друге стране су они који, и под притиском глобализације, инсистирају на својој националној самобитности." Митрополит смоленски и калињинградски Кирил је осудио неуважавање моралних норми које доводи до примене двоструких стандарда и многих других зала, као што је бомбардовање Југославије и рушење православних храмова на Косову и Метохији, или скандал са карикатурама пророка Мухамеда. Митрополит Кирил је истакао: „Постајемо сведоци тога да се иза концепције о људским правима скрива лаж, скрнављење религиозних и националних вредности. У комплекс права и слобода човека постепено се интегришу идеје које противрече не само хришћанским него уопште традиционалним моралним представама о човеку. И, зато, не треба се чудити расту ксенофобије у тренутку када

откривамо шта је све у стању да учини човек кога никакве моралне норме не спречавају да уништава светиње, да пљује по својој отаџбини, да уништава своју културу. Такав човек ће кренути да убија другог човека само зато што је друге националности или вере."[48]

У Декларацији усвојеној на Сабору пише: „Ми тежимо дијалогу са људима разних религија и погледа. Потребан је дијалог којим би се избегао конфликт цивилизација, мора се достићи толеранција и постојање различитих погледа на свет, различитих култура и правних система. Од тога колико ће се у томе успети зависи будућност човечанства."[49]

Све патриотске и антиглобалистичке снаге у Србији ће, несумњиво, веома пажљиво пратити даљи развитак ове особене и антиглобалистичке православне идеје која пружа праве одговоре у условима савременог глобализма. Развитак тог процеса ће допринети и даљем напретку патриотских снага у Србији. Оне ће имати моћне аргументе у борби идеја која се води у Србији. Поред економских аргумената, антиглобалистичка православна идеологија ће бити један од замајаца препорода у Србији. Тако ће се поново потврдити законитост која је евидентна још од појаве првог глобалисте – Наполеона: када је јака Русија, јака је и Србија. **<**

(Текст је ауторизовано саопштење са стручног скупа о руско-српским односима, у оквиру „Дана Русије на Универзитету у Београду", Београд, 23–25. априла 2007. Опрема: НАЦИЈА ПРЕС)

НАПОМЕНЕ

[1] Навод према: НИН, 3. фебруар 2005.

[2]„Војна Енциклопедија”, књига 5, Војноиздавачки завод, Београд, 1973, стр. 711-725. Треба имати у виду да је у то време становника на планети било далеко мање, тако да су и ове бројке тада биле неупоредиво драматичније.

[3] „Војна Енциклопедија”, књига 5, Војноиздавачки завод, Београд, 1973, стр. 711-725

[4] „Војна Енциклопедија”, књига 5, Војноиздавачки завод, Београд, 1973, стр. 711-725

[5] Фергусон Н.: „Кућа Ротшилда - Светски банкар”, књига 2, 1849-1999, Службени лист СРЈ, Београд, 2002, стр. 98-99

[6] Фергусон Н., *оп. цит.*, стр 91-93

[7] Турну Ж. Р.: „Генералова трагедија”, Култура, Београд, 1969. стр 34, 39, 280

[8] Исто, стр. 142, 143, 249, 222

[9] „Војна Енциклопедија”, књига 8, Војноиздавачки завод, Београд, 1974, стр. 448

[10] „Други светски рат”, књига 3, Народна књига, Београд, 1980, стр. 379

[11] Оболенски Д., Оти Р.: ”Историја Русије”, „Клио”, Београд, 2003. стр. 320-321

[12] Жуков Г. „Успомене и размишљања”, књига 3, Култура, Београд, 1989, стр. 309

[13] На пример, Рузвелт и његов блиски сарадник Sumner Welles су поздравили комадање Чехословачке 1938, а Рузвелт је сматрао да је фашизам покрет који је „веома важан за цели свет — иако је био још у експерименталној фази” (Нав. према Чомски Н.: „Хегемонија или опстанак”, Наклада Љевак, Загреб, 2004. стр. 79. Посебно је питање зашто се Хитлер касније разишао са глобалистима и окренуо се прво против Запада, а тек онда против Русије. На пример, Хари Труман је изјавио на дан када је нацистичка Немачка напала Русију: „Ако видимо да ће Немци добити рат, треба да помогнемо Совјетима; у супротном случају Немцима. У сваком случају нека се они међусобно добро искољу.” (Нав. према: „Други светски рат”, књига 1, Народна књига, Београд, 1980, стр. 250)

[14] Др Јовановић-Гавриловић П.: „Међународно пословно финансирање”, Економски факултет, Београд, 1996, стр. 160

[15] Кисинџер Х.: „Мемоари”, књига 1, ВАП „Младост”, Загреб, 1981, стр. 67-68

[16] Више о овим везама — Фергусон Н.: „Кућа Ротшилда — Светски банкар”, књига 2, 1849-1999, Службени лист СРЈ, Београд, 2002, стр. 587

[17] Гледис Џ. Р.: „Хладни рат”, Клио, Београд, 2003, стр. 132-134

[18] Исто, стр. 137-138

[19] Др Радмила Радић: „Православне цркве у Источној Европи после Другог светског рата”, реферат на научном скупу „Балкан после Другог светског рата” Историјског института у Београду, објављен у истоименој књизи 1996, Београд, стр. 30-31

[20] Кисинџер Х.: „Дипломатија”, књига 1, Верзалпрес, Београд, 1999, стр. 365

[21] Више о томе — Гледис Џ. Р.: „Хладни рат”, „Клио”, Београд, 2003, стр. 129-145, и Кисинџер Х.: „Дипломатија”, књига 1, Верзалпрес, Београд, 1999. стр. 365-366

[22] Исто, стр. 134-135

[23] Зиновјев А.: „Слом руског комунизма”, БИГЗ, Београд, 2003. стр. 52

[24] Кисинџер је своју каријеру градио на несумњивим политичким и интелектуалним личним вредностима, али ништа мање и на помоћи, како и он сам наводи, олигарха Нелсона Рокфелера. „Управо сам преко Нелсона Рокфелера први пут дошао у додир са људима који су одлучивали о политици на највишем нивоу”, пише Кисинџер у својим „Мемоарима”, књига 1, ВАП „Младост”, Загреб, 1981, стр. 4

[25] Исто, стр. 66-67

[26] Кисинџер Х.: „Да ли је Америци потребна спољна политика”, БМГ, Београд, 2003, стр 72-73

[27] Оболенски Д., Оти Р.: „Историја Русије”, Клио, Београд, 2003, стр. 414 -415

[28] Јуриј Андропов је иначе био веома способан и промишљен руководилац који се залагао за командоску операцију у Авганистану, а не за скупу и гломазну војну кампању. Више о томе – Вукчевић Р., Петковић М.: „Новости”, 8. новембар 2002)

[29] Кисинџер пише о појму силе у другој половини двадесетог века: „Одједном, држава је могла постати економска сила без поседовања значајнијег војног капацитета – на

пример, Саудијска Арабија.” Кисинџер Х.: „Да ли је Америци потребна спољна политика”, БМГ, Београд, 2003, стр 20

[30] Медведев Р.: „Владимир Путин – четири године у Кремљу”, „Просвета”, Београд, 2004, стр. 406-408

[31] „За руски народ је то била истинска драма”, рекао је тада Путин. Нав. према www. nezavisne. com , април 2005.

[32] Академик и писац Драгослав Михајловић изнео је следеће податке: „Претпостављам да је у време о којем говоримо било хапшено, на један дан и на дуже, 200 до 250 хиљада људи и да је у ондашњој Југославији од око 17 милона становника у овом терору било прогањано око милон грађана. Под тим подразумевам не само хапшење него и истривање породице из стана, конфискацију имовине (која је у судским процесима такође изрицана), отпуштања, натеривања на сарадњу, силовања...” Нав. према зборнику радова „Југословенско-совјетски сукоб”, ИСИ, Београд, 1998, стр. 271

[33] Кисинџер Х:. „Да ли је Америци потребна спољна политика”, БМГ, Београд, 2003, стр. 79

[34] Бжежински З.: „Велика шаховска табла”, ЦИД, Подгорица, 2001, стр. 188

[35] Исто, стр. 105-106 и 94, 79

[36] Исто, стр. 47

[37] Исто стр. 23

[38] Кисинџер Х. „Да ли је Америци потребна спољна политика”, БМГ, Београд, 2003. стр. 335

[39] Медведев Р.: „Владимир Путин –четири године у Кремљу”, Просвета, Београд, 2004, стр. 240-241

[40] Исто, стр. 408–409

[41] Подаци према www. cia. world/factbook и www. theodora. com/wfb

[42] Хофбауер Х.: „Проширење ЕУ на исток”, „Филип Вишњић, Београд, 2004, стр. 269-270

[43] Исто, стр. 273

[44] О овим одредбама и мировном процесу током 90-тих на Блиском Истоку — види Ovendale R.: „The orgins of the Arab-Israeli wars” Longman, London and New York, 1999. Свакако је веома упадљива подударност између ових датума и акција САД на Балкану.

[45] Нав. према www. rian. co. yu, август 2006.

[46] Интервју за „Московские новости”, нав. према: НИН, Београд, 11. мај 2006 (превела Љ. Недељковић). Исти разговор Александра Солжењицина, у преводу Владимира Путника, можете у погледати у целини у Архиви „НАЦИЈЕ”, одељак „Интервју”.

[47] Зиновјев А.: „Велика прекретница”, „Наш дом”, Београд, 1999. стр. 83

[48] Нав. према тексту Милинчић Љ., НИН, 13. април 2006.

[49] Нав. према тексту Влаховић Б., „Новости”, 8. април 2006.